

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku H. M. i A. M.

przy uczestnictwie T. P.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 22 listopada 2007 r., sygn. akt II Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną i zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawców kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Określone w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik uczestnika postępowania we wniesionej skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 22 listopada 2007 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarczy – jak to uczynił autor skargi – zawrzeć w treści skargi stwierdzenia, że jest ona oczywiście uzasadniona, lecz należy wykazać tę oczywistość przez odwołanie się do takiej argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa. Skarżący „oczywistość” swej skargi od postanowienia wydanego w postępowaniu wieczystoksięgowym uzasadnił naruszeniem przepisów kodeksu cywilnego dotyczących zawarcia umowy (art. 66 § 2 i art. 158 k.c.), stanowiącej źródło długu obciążającego uczestnika postępowania wieczystoksięgowego, a także naruszeniem przepisu art. 171 k.p.c. w sprawie, w której powstał tytuł wykonawczy będący podstawą późniejszej egzekucji z nieruchomości stanowiącej własność tegoż uczestnika, a także naruszeniem przepisów o postępowaniu egzekucyjnym (art. 942, 945 § 1 i 2 i art. 947 § 1 pkt 9 k.p.c.), a więc przepisów, które nie mają nic wspólnego z postępowaniem wieczystoksięgowym. Skarżący nie wykazał zatem „oczywistości” swej skargi, wręcz przeciwnie wykazał, że przesłanka ta oczywiście nie została spełniona. Skarga nie spełnia więc wymagania, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W przypadku gdy skarżący twierdzi, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, obciąża go obowiązek sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 r., nr 1, poz. 11).

Zdaniem autora skargi kasacyjnej występujące w sprawie zagadnienie prawne polega na „ustaleniu kryteriów uznania czynności za ważną bez wymaganej formy oraz niezbędnych elementów” a także „ustaleniu, czy na podstawie tytułu wykonawczego, wydanego w postępowaniu, w trakcie którego doszło do zaniedbania z winy pełnomocnika ustanowionego z urzędu dla uczestnika można prowadzić egzekucję sprzeczną z zasadami współżycia społecznego”, a ponadto „ustaleniu warunków przeprowadzenia opisu, oszacowania i licytacji nieruchomości umożliwiających sprawiedliwą egzekucję”. Skarga zawiera więc pozór wymagania określonego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., a sformułowane przez jej autora „zagadnienia prawne” niezależnie od tego, że nie mają takiego waloru, pozostają w zupełnym oderwaniu od postępowania wieczystoksięgowego, w ramach którego wydane zostało zaskarżone orzeczenie.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia – z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów skarga podlegała odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).

Na wniosek zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1 w zw. z art. 13 § 2 oraz w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.